

26.06x32.2	1	עמוד 40	ידיעות השרון - הרצליה	07/09/2018	65149933-0
הכפר הירוק בית הספר הכפר הירוק פנימי - 90290					

החובטות

הן ארזו תיקים, נפרדו מהחברים, נסעו שעתיים בדרכים והגיעו לכפר הירוק, לחנוך את הפרויקט הראשון של האקדמיה לטניס שנפתח שם השבוע – הכל כדי לממש את חלומן הגדול להיות הטניסאיות הכי טובות בעולם • מאיה בצלאל, טלי מליכין ועופר קיווייתי נערכות ללו"ז צפוף במיוחד ומבטיחות לא לאכזב

בני קימרון

השבוע נקלטו בכפר הירוק שלוש טניסאיות צעירות, מחזור ראשון של פרויקט חדש – "האקדמיה לטניס", שיכלול את דור העתיד של הטניס הנשי בישראל. זהו פרויקט משותף של מרכז הטניס ברמת השרון ושל הכפר הירוק. הבנות לומדות בבית הספר של הכפר הירוק בתנאי פנימייה, ומתאמנות במרכז הטניס הסמוך, תחת המטרייה של הצוות המקצועי עי הבכיר של מרכזי הטניס בישראל – שני מאמני טניס, מאמן כושר ופסיכולוג ספורט. תוכנית האימונים שלהן עמוסה ביותר: שלושה אימוני בוקר שאחריהם הן הולכות ללמוד; חמישה אימונים אחר הצהריים, חמישה אימוני כושר, אימון יוגה או פיזיותרפיה, אימון העצמה נשית ואימון מנטלי תחרותי. במהלך החופשות ישתתפו בשני מחנות אימונים, בתחרויות ארציות ובין-לאומיות בארץ ובשלוש תחרויות בין-לאומיות בחו"ל. כל זאת אמור לטפח אותן כטניסאיות על, שכבר הוכיחו את יכולתן ברמות הגיל שלהן וזכו באליפויות הארץ ובתחרות בין-לאומיות. נוסף על הלו"ז הצפוף שנקבע להן, הן נדרשות גם ללמוד, להשתתף בפעילויות הכפר, ובכל ערב, לאחר שסיימו את האימון, להכין שיעורים ולהתכונן למבחנים. אם השנה הראשונה של הפרויקט תוכתר כהצלחה – מקצועית ולימודית – בשנה הבאה יצורפו בנות נוספות. מדובר בטניסאיות המתגוררות בפריפריה, שנאלצות לבלות שעות ארוכות בנסיעות למרכזי הטניס הגדולים.

מאיה, עופר וטלי. בזכות הכישרון | צילום: אסף פרידמן

סגרת חוג שנפתח במושב. "רציתי שתקדמו בלט אבל היא אמרה לי: 'אמא זה לא אני', נזכרת האם אושרית. "כשהיא ניסתה טניס היא אמרה: 'זה אני'. היא ילדה החלטית מאוד, נחושה, תחרותית, הישגית ומצליחה להגשים את מטרתיה". המאמנת הראשונה שלה, אתי לוי, גידלה וליוותה אותה ומהרגע הראשון הכריזה שהיא כישרון. "רעיון ההצטרפות לכפר בא לנו בהפתעה", אומרת האם אושרית, "אבל היא היתה חייבת לעשות זאת". "קשה לה, אבל היה לי ברור שאמא לא תעצור את החלום שלי", אומרת עופר. בכפר הירוק תהיה לה מסגרת לימודית המותאמת לשעות האימונים. "בכל מקרה הלימודים אינם בעדיפות ראשונה אצלי ואבחר במגמה הכי קלה", היא אומר בכנות, "והמטרה היא להיות הכי טובה בעולם בטניס".

בינתיים היא אחת הטובות בארץ לבנות גילה. כבר בגיל 12 נמנתה עם השלישייה המובילה, בגיל 13 זכתה באליפות הארץ עד גיל 14, ובשנה שעברה זכתה באליפות הארץ עד גיל 16. אחר כך נפצעה והיתה מנוטרלת שמונה חודשים. היא חזרה לשחק רק לפי שלושה חודשים וכיום מדורגת במקום הרביעי. בתחרות הארצית שנערך כה שבוע שעבר בירושלים זכתה במקום השלישי. היא נמנית עם נבחרת העתודה של ישראל, שאותה מאמנת אלופת ישראל בעבר ציפי אובולר. המאמן שלה באקדמיה הוא אלוף ישראל לשעבר אייל ארליך. בתחילת השבוע הגיעה לכפר עם כל חפציה. "האווירה טובה, האוכל סבבה. נחמד לי כאן", סיכמה עופר. ■

היא למדה בבית הספר בקיבוץ כברי, פעם בשבוע נסעה למרכז הטניס ברמת השרון, פעם בשבוע למרכז בחיפה ופעם בשבוע בעכו. המאמן הראשון שלה היה יבגני ג'וזף, והשני יוני אנוך. היא התאמנה שלוש-ארבע שעות ביום, בין היתר בהדרכת אלופת ישראל לשעבר אנה סמשנובה, שהיתה בצמרת הטניס העולמי. לדבריה, תמיד רצתה להגיע לכפר הירוק, עוד בטרם הגיעה ההצעה מהאקדמיה. "קשה לי עם המחשבה שהיא רחוקה מהבית", אומרת האם ילנה, "אבל אם הקרבה למרכז הטניס תעזור לה להיות טובה יותר, אני אתגבר".

כשהגיעה לפנימייה שובצה טלי בחדר עם מאיה בצלאל ועם עוד שתי בנות פנימייה. בשנה הבאה, כשתעבור לתיכון, היא מקווה ללמוד כימיה ופיזיקה. בבית הספר בכברי היא למדה בעתודה המדעית וקיבץ לה רק ציוני 100. "המשמעת האוקראינית השפיעה לא רק בספורט. אמא לוחצת", היא מתברחת.

ומה השאיפה הספורטיבית? "מקום ראשון בעולם, ובשביל זה מתאמץ נים הרבה. לא די בכישרון".

אמא העדיפה בלט

עופר קיווייתי, בת 16 וחצי ממושב רגבה שליד נהריה, היא קרובת משפחתו של שדר הספורט המיתולוגי ניסים קיווייתי (אח של סבא שלה). יש לה אח תאום ואח חייל. אביה נהרג בהיתקלות עם מחבלים בדרום לבנון לאחר מלחמת לבנון השנייה. היא החלה להתאמן בטניס בגיל שבע, במ

"נוסף על הלו"ז הצפוף שנקבע להן, הן נדרשות גם ללמוד, להשתתף בפעילויות הכפר, ובכל ערב, לאחר שסיימו את האימון, להכין שיעורים ולהתכונן למבחנים"

משמעת אוקראינית

טה. "זה לא רק מקצועי יותר פה, אלא שכך חסכתי נסיעה של שעתיים לכל כיוון", היא אומרת, ואמה פאני מוסיפה: "אמנם קשה לי להיפרד ממנה – אני חד-הורית והיא הבת הקטנה שלי, אבל הבנתי שבטבריה אי אפשר להתקדם".

טלי מליכין (14), נולדה וגדלה בנהריה, בבית ספורטיבי. הוריה עלו מאוקראינה, אמה עסקה בהתעמלות אומנותית, אביה שיחק כדורגל, ואחיה הצעיר כבר זכה באליפות הארץ בהתעמלות מכשירים עד גיל עשר. "אבא שלי רצה שאשחק טניס והוא לקח אותי לחוג טניס כבר בגיל חמש", אומרת טלי. בגיל שמונה היא כבר החלה להשתתף בתחרויות, "יש לה בערך 60 גביעים בחדר", אומרת אמה ילנה. לפני שנתיים זכתה באליפות ישראל לגילאי 12. בשנה שעברה היא היתה פצועה וכלל לא שיחקה.

כל הדרך מעבריה

מאיה בצלאל בת ה-14, תלמידת כיתה ט', נולדה וגדלה בטבריה, ולמדה באורט במע"ל. היא נחשפה לטניס מגיל שמונה בזכות המאמן הראשון שלה, ליאור, שהגיע לבית הספר כדי למשוך תלמידים לענף. לדבי ריה, היא באה ונרלקה. במשך ארבע שנים רק התאמנה, וכלל לא השתתפה בתחרויות. עד שהגיע המאמן רועי בר שדה, שעודד אותה לצאת לתחרויות מחוץ לעיר – בחיפה, בעכו, בתל אביב וברמת השרון, והדריך אותה איך להגיע לשם לברה באוטובוסים. "בכל יום בשעה שתיים בצהריים, הלכתי מיד אחרי הלימודים למגרש הטניס וני-שארתי שם עד עשר בלילה. אפילו ארוחת צהריים לא אכלתי. כלום לא עניין אותי חוץ מטניס. את השיעורים הייתי מכינה רק בלילה. אמא שלי היתה תמיד בלחץ".

התחרות הראשונה שבה השתתפה הייתה בחיפה – תחרות לגילאי 12 עד 14. היא לא עברה אפילו את שלב המוקדמות. מאז היא זכתה כבר שלוש פעמים באליפות הארץ ליחידים ולזוגות. בשבוע שעבר נערכה בני-רושלים תחרות ארצית, והיא זכתה שוב במיקום הראשון. עד כה היא צברה יותר מ-25 גביעים, 20 מהם בגין מקומות ראשונים. כיום היא מדורגת במקום ה-300 באירופה וה-900 בעולם. לפני כמה חודשים הוצע לה להצטרף למחזור הראשון של האקדמיה. היא לא התלבט

